

ת"פ 23056/02/17 - מדינת ישראל נגד ירון כהן

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 23056-02-17 מדינת ישראל נ' כהן(עציר)

בפני
בעניין: כבוד השופטת אורית וינשטיין
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ירון כהן (עציר)

הנאשם

גזר דין

פתח דבר:

1. הנאשם, ירון בן אריה כהן (להלן - **הנאשם**), הודה ביום 22.5.2017, בעקבות הסדר טיעון אליו הגיעו הצדדים (סומן במ/1), בעובדות כתב האישום המתוקן (להלן - **כתב האישום**, סומן במ/2) והורשע על פי הודאתו.

2. בכתב האישום מתארת המאשימה בפרק המבוא ובחלק הכללי לו, מסכת של עבירות שבוצעו על ידי הנאשם יחד עם שנים אחרים, ליאור אבנת (להלן - **אבנת**) ומרעי מרעי (להלן - **מרעי**), אשר קיימת ביניהם הכרות מוקדמת רבת שנים, לפיה קשרו השלושה ביניהם לייבא ולמכור בישראל רכבים אשר נגנבו קודם לכן במדינות שונות באירופה, ביוזעם כי הרכבים גנובים, לאחר שהם או מי מטעמם זייפו את זהות הרכבים הגנובים.

במועדים הרלוונטיים לכתב האישום התגורר הנאשם בחו"ל, ואילו אבנת ומרעי התגוררו בישראל. אבנת היה הבעלים של מגרש כלי רכב בשם "רכב המפרץ" המצוי באזור חיפה.

3. הנאשם הודה והורשע בכך כי במסגרת אותו קשר, ועל מנת לקדמו שינוי הוא, אבנת ומרעי, או מי מטעמם, את זהות הרכבים באמצעות זיוף מספרי שלדת הרכב ברכבים הגנובים למספרי שלדה של רכבים אחרים, חוקיים, הנמצאים בשימוש במדינות שונות באירופה וכן באמצעות זיוף מדבקות הרכב. כמו כן, זויפו מסמכיהם של אותם רכבים, בהתאם לזהות החדשה שיצרו לרכבים המזויפים, כהגדרתם בכתב האישום. בנוסף, זויפו על ידי הנאשם, אבנת ומרעי, או על ידי מי מטעמם, מדי האוץ ברכבים המזויפים, על מנת להפחית את תשלום המס בייבוא הרכב, תוך הפיכת העסקה לכדאית עבור רוכשים פוטנציאליים בישראל.

על מנת לקדם את הקשר, הנאשם, אבנת ומרעי הציעו לקונים פוטנציאליים רכבים מזויפים אשר היו בחזקתו של הנאשם במועדים הרלוונטיים, כל זאת במסגרת הליך של יבוא אישי.

הנאשם הודה והורשע בכך כי על מנת לקבל רישיון יבוא ורישיון רכב ישראלי לרכבים המזויפים הציגו הוא, אבנת ומרעי, בפני משרד התחבורה מצג שווא לגבי זהות הרכבים המזויפים; בפני רשויות המס הוצגו מצגי שווא לגבי נתוני הרכבים, ובכללם שנת הייצור, מצבם הפיזי ומד האוץ.

4. כתב האישום כולל שמונה אישומים המתארים את התנהלותם של הנאשם, אבנת ומרעי, ביחס לתשעה רכבים מזויפים ותהליך ייבואם לארץ במסמכים מזויפים תוך הצגת מצגי שווא כלפי משרד התחבורה ורשות המיסים.

בהתאם לכך יוחסו לנאשם בכתב האישום, במכלול האישומים, עבירות כדלקמן:

עבירה של קשר לפשע, עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן - **חוק העונשין**);

קבלת רכב או חלק גנובים, עבירה לפי סעיף 413' לחוק העונשין (9 עבירות);

מסחר ברכב או בחלק גנובים, עבירה לפי סעיף 413' לחוק העונשין (9 עבירות);

שינוי זהות של רכב, עבירה לפי סעיף 413' לחוק העונשין (9 עבירות);

זיוף מסמך, עבירה לפי סעיף 413'ח(1) + (2) לחוק העונשין (ריבוי עבירות);

קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 415 סיפא לחוק העונשין (ריבוי עבירות);

עבירות מכס אחרות, עבירה לפי סעיף 212(א)(3) לפקודת המכס [נוסח חדש] (להלן - **פקודת המכס**) (9 עבירות);

עבירות מכס אחרות, עבירה לפי סעיף 212(א)(6) לפקודת המכס (9 עבירות);

עבירות מכס אחרות, עבירה לפי סעיף 212(א)(9) לפקודת המכס (9 עבירות);

איסור הלבנת הון, עבירה לפי סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון, תש"ס-2000 (להלן - **חוק איסור הלבנת הון**) (9 עבירות).

הסדר הטיעון:

5. כאמור, על פי הסדר הטיעון הודה הנאשם בעובדות ובהוראות החיקוק שבכתב האישום והורשע בהתאם. על פי הסדר הטיעון הוסכם בין המאשימה לנאשם כי על הנאשם יוטלו העונשים הבאים: עונש מאסר בפועל בטווח ענישה של 3 - 4 שנים, בקיזוז תקופת מעצרו; עונש מאסר מותנה שאורכו ייקבע על ידי בית המשפט; קנס ששיעורו ייקבע על ידי בית המשפט.

בנוסף, הצהיר הנאשם במסגרת הסדר הטיעון כי הוא נותן הסכמתו לחילוט הרכבים נשוא כתב האישום וכי הוא אינו טוען לזכות לגביהם.

כמו כן, הסכימו הצדדים להפנייתו של הנאשם לשירות המבחן לצורך עריכת תסקיר בעניינו.

תסקיר שירות המבחן:

6. ביום 10.9.2017 הוגש תסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם, במסגרתו פורט הרקע האישי

והמשפחתי של הנאשם, מערכת יחסיו עם הוריו, עובדת היותו גרוש ואב לילדה בת 12. עוד מפרט התסקיר עובדות בדבר השכלתו של הנאשם, מצבו הבריאותי ועברו התעסוקתי.

שירות המבחן ציין כי לחובתו של הנאשם הרשעה בעבירה בתחום הזיוף והמרמה שהתיישנה בשנת 2005 וכן הרשעה משנת 2010 בעבירות איומים ותקיפה סתם של בן זוג. קצינת המבחן ציינה בתסקיר כי הנאשם הביע חרטה מילולית ביחס לאותן עבירות, אולם התקשה להעמיק במניעים שעמדו בבסיס ביצוען. כמו כן צוין, כי הנאשם מתקשה להתחבר לאלמנט התכנון, התחכום והשיטתיות, המאפיינים את העבירות המיוחסות לו במקרה הנדון. הנאשם לא לקח אחריות על כך כי קיבל את הרכבים ביודעו כי הם גנובים ואף הביע תרעומת על מעצרו הממושך שעה ששותפיו משוחררים והשליך את האחריות למעצרו על אחרים תוך שהוא ממוקד במחירים האישיים שהוא משלם.

7. בהערכת הסיכון לעבריינות והסיכוי לשיקום מציין שירות המבחן כי לנאשם קשיי הסתגלות בתפקודיו במישורים שונים של חיו - המשפחתי, התעסוקתי, הזוגי וההורי. אף כי הנאשם אובחן כאדם בעל יכולות ורבליות וקוגניטיביות גבוהות, הרי שהרושם שהותיר על שירות המבחן הוא כי בהתקלות בקשיים - נוקט הוא בדפוס של הימנעות ובריחה. הנאשם אף אובחן כמי שמאופיין במיקוד שליטה חיצוני, בעל קשיים בנטילת אחריות על המתרחש בחייו, בעל דפוסים מניפולטיביים בהתנהלותו, וכן אלמנטים של פריצת גבולות, לרבות במסגרת התנהלותו ושיחתו עם קצינת המבחן.

8. בשים לב לחומרת העבירות שמיוחסות לנאשם, הכוללות אלמנטים של כוונה, תכנון, חזרתיות ותעוזה, אל מול רמת הסיכון הנשקפת מהנאשם להישנות עבירות דומות, מצא שירות המבחן כי אין באפשרותו להמליץ על חלופות ענישה או שיקום במסגרת הקהילה, העשויות להפחית סיכון להישנות עבירות. עם זאת, הומלץ כי תישקל האפשרות לשלב את הנאשם בתוכניות הטיפול הקיימות במסגרת שב"ס.

טיעוני המאשימה:

9. המאשימה ביקשה מבית המשפט לכבד את הסדר הטיעון תוך שהיא מבהירה את נימוקיה ושיקוליה לעריכת ההסדר, בהם: חסכון ניכר בזמן שיפוטי ובמשאבים, בעיקר הצורך להעיד עדים רבים מחו"ל וכן קשיים ראייתיים מסוימים שהיו בתיק.

עמדת המאשימה היא כי הסדר הטיעון מאזן בצורה נאותה וסבירה בין חומרת מעשיו של הנאשם, נסיבות ביצועו והנזקים שגרמו, לבין השיקולים שהצדיקו את עריכת הסדר הטיעון.

10. באשר לעונשים שיוטלו על הנאשם, ביקשה המאשימה כי בית המשפט יטיל על הנאשם עונש מאסר בפועל ברף העליון של טווח הענישה שהוסכם בין הצדדים, בשל השיקולים הבאים:

א. המדובר במעשים מתוכננים ומתוחכמים שמערבים מספר מדינות, אשר תוכננו ובוצעו פעם אחר פעם, באופן חזרתי ושיטתי, כך שאין המדובר במעידה חד פעמית. הנאשם בחר להמשיך במעשיו בשל הרווח הכלכלי שהפיק מביצוע העבירות, אשר מרביתן בוצעו לאורך תקופה של כחצי שנה בשנת 2013, כאשר הקשר בין הנאשם לשותפיו נפסק רק בשל מעצרו של השותפים הישראליים. עם זאת, העבירות הנוגעות לרכב נשוא האישום הראשון בוצעו כבר בשנת 2011,

והדבר מלמד כי הנאשם ביצע עבירות דומות עוד לפני שנת 2013.

ב. הנאשם היה "ראש הפירמידה" בקשר שבין שלושת השותפים לקשר והגורם שבלעדיו אין: הוא חיבר בין שותפיו אבנת ומרעי, קיבל לידיו את הרכבים הגנובים מידי אחרים, החזיק ברשותו ברכבים מרגע קבלתם ובמשך כל תקופת המכירה, והעביר לאבנת ומרעי את מסמכי הרכב המזויפים.

ג. מעשיו של הנאשם פגעו בגורמים רבים ובהם בעלי הרכבים בחו"ל שרכביהם החדשים והיקרים נגנבו. המאשימה הדגישה, כי הגם שלא מיוחסות לנאשם עבירות של גניבת הרכבים, הרי שהעבירות של הסחר ברכוש גנוב בהן הורשע, הן הגורם המניע את תעשיית גניבות הרכבים, כך שבמעשיו פגע הנאשם בעקיפין גם בבעלי הרכבים עצמם.

בנוסף, פגע הנאשם בחברות הביטוח שביטחו את הרכבים ונאלצו לפצות את בעליהם, ובציבור המבוטחים שנפגע כתוצאה מעליית תעריפי הביטוח.

רשויות המדינה - רשות הרישוי ורשות המיסים - נפגעו אף הן כתוצאה ממעשי הנאשם: רשות הרישוי נתנה רישיונות רכב לרכבים בזהות בדויה כתוצאה ממצגי השווא שהוצג לה על ידי הנאשם ושותפיו; רשות המיסים ספגה הפסד מס ממשי משום שהיבואנים נדרשו לשלם מס בשיעור נמוך מהשיעור שהיו אמורים לשלם לו היו מובאים בפני רשות המיסים נתונייהם האמיתיים של הרכבים.

כלל הציבור בישראל הועמד בסיכון כתוצאה מעלייה לכביש של רכבים שמצבם האמיתי (בטרם זויפו) אינו ידוע, וכן מעצם העובדה שהביטוח עליהם הינו חסר כל תוקף.

ד. הנאשם הינו בעל עבר פלילי, אם כי ישן, בין היתר בעבירת מרמה. בתסקיר שירות המבחן שנערך בעניינו של הנאשם, קבע שירות המבחן כי אין באפשרותו להמליץ על חלופות ענישה או שיקום במסגרת הקהילה, העשויות להפחית את הסיכון להישנות עבירות דומות.

11. באשר לעונש המאסר המותנה, אשר יוטל על פי שיקול דעתו של בית המשפט, נטען על ידי המאשימה כי יש מקום להטיל על הנאשם עונש מאסר מותנה ארוך, שיהיה בו כדי להרתיע את הנאשם מביצוע עבירות דומות או אחרות.

12. באשר לעונש הקנס, אשר אף הוא יוטל על פי שיקול דעתו של בית המשפט, נטען על ידי המאשימה כי העבירות שביצע הנאשם פגעו בכיסה של המדינה פגיעה ממשיכה. זאת, משום שמדובר בתשעה רכבי יוקרה שעלות כל אחד מהם כמה מאות אלפי שקלים, ושיעור המיסים שיש לשלם על רכב יוקרה ביבוא אישי נע בין 116%-135%. משמעות הדבר היא כי סכום המס שהפסידה המדינה מגיע למאות אלפי שקלים, אם לא למעלה מכך.

במסגרת תשלום הקנס ביקשה המאשימה לקחת בחשבון את ההוצאות שנגרמו למדינה כתוצאה מהצורך בהסגרתו של הנאשם לישראל, בסך \$1,407.35, המהווים ₪ 5,362 (נכון ליום 19.1.17).

בהתייחס לטענה בדבר מצבו הכלכלי הקשה של הנאשם, עמדת המאשימה היא כי ההלכה הפסוקה

קובעת כי בעבירות המבוצעות לשם בצע-כסף, יש ליתן משקל נמוך יחסית למצוקה כלכלית. בנוסף יש להניח כי הנאשם שלשל לכיסו סכומי כסף משמעותיים כתוצאה מביצוע העבירות, ולא הובאה ראיה לכך שלא נותרו בחזקתו כספים כאמור. אין להתחשב בחובות הנאשם להוצל"פ שכן המדובר בחובות ישנים שהנאשם לא טרח להחזיר משך התקופה בה שהה בחו"ל והפיק רווחים מהעבירות.

טיעוני ההגנה:

13. ב"כ הנאשם הצטרף לטיעוניה של באת כוח המאשימה בכל הקשור והמתייחס לכיבוד הסדר הטיעון. עם זאת, ב"כ הנאשם ביקש כי בית המשפט יטיל על הנאשם עונש מאסר בפועל ברף התחתון של טווח הענישה, והדגיש כי הנאשם הודה בעובדות כתב האישום וחסך בכך זמן שיפוטי יקר, גם בכל הנוגע למעורבים האחרים בפרשה.

נטען כי לחובת הנאשם הרשעה קודמת אחת בלבד, אשר התיישנה בשנת 2005. כמו כן, נטען כי יש לקחת בחשבון את נסיבות חייו הקשות של הנאשם כפי שהן מתוארות בתסקיר שירות המבחן, כמו גם את היותו גרוש ואב לילדה בת 12, עמה הנאשם משקם את היחסים.

באשר לקנס הכספי, ציין ב"כ הנאשם כי מצבו הכלכלי של הנאשם הינו קשה, וכי פתוחים כנגדו תיקים בהוצל"פ, ועל כן התבקש בית המשפט שלא להשית קנס כספי, אך ככל שיוטל - שיהא זה קנס מינורי, בשל מצבו הכלכלי.

14. הנאשם, אשר ניתנה לו זכות המילה האחרונה, שטח בפני בית המשפט את נסיבות חייו, בין היתר, את הסתבכותו הכלכלית, חובותיו הכבדים ואת הקשר עם בתו היחידה. בסיום דבריו ביקש מבית המשפט להעניק לו הזדמנות שניה לשקם את חייו.

דין והכרעה:

15. דומני, כי אין צורך לשוב ולהדגיש את החומרה היתרה הקיימת בביצוען של עבירות הרכוש ובמיוחד עבירות הסחר בכלי רכב גנובים, כמו גם החומרה בעבירות כלכליות, כדוגמת עבירות מס ועבירות הלבנת הון ואת הפגיעה המשמעותית שיש לעבירות אלו בכלכלת המדינה, לא כל שכן כאלו אשר מבוצעות בתחכום ובשיטתיות, על ידי זיוף מסמכים, באופן המקשה על חשיפתן.

ראו לעניין זה רע"פ 512/04 אבו עביד ואח' נ' מ"י פ"ד נח(4) 381 (2004);

ע"פ 4287/11 ג'אבר סאלח נ' מדינת ישראל [12.11.2012]

16. עבירות אלו מזינות את "תעשיית" גניבות הרכב ואשר בית המשפט העליון, בשורה של פסקי דין הדגיש את הצורך בהחמרה בענישתם של עבריינים שכאלה.

ראו: בע"פ 2725/03 גלאל עבדיה נ' מדינת ישראל [23.10.2003].

ראו גם ת.פ. (נצ') 178-09 מדינת ישראל נ' חוסאם מוראד [19.9.2010] והאזכורים שם;

"המחוקק ייחד סימן בפרק י"א לחוק העונשין (סימן ה' 1), לעבירות שבוצעו בקשר לרכב, בכללן, עבירות עמוד 5

בהן הורשע הנאשם כאן במספר הזדמנויות, במטרה להחמיר את העונשים הצפויים לעבריינים הנותנים ידם לגניבת כלי רכב והמסחר בהם...

"גניבת רכב הפכה למכת מדינה, והחומרה בה מתיחס המחוקק לעבירה זו - ולעבירות הנגזרות ממנה או הנילוות אליה - באה לכלל ביטוי מפורש בחקיקתו של סימן ה'1 לפרק יא' של חוק העונשין בשנת התש"ן. בנסיבות הקיימות, אין מנוס מהטלת עונשים קשים בשל העבירות האמורות, על מנת לקבוע בהכרת הכל את חומרתן ולקדם בדרך זו את גורם ההרתעה". (ע"פ 5724/95 אחמד בן מוחמד אבו-דחל נ' מדינת ישראל)

ראה לעניין זה גם את הדברים שנקבעו בע"פ 11194/05 עטיה אבו סבית נ' מדינת ישראל, שם נאמר:

"כל מקרה לנסיבותיו, אך המדיניות הכוללת בעבירות גניבת רכב, ולא כל שכן כשמצטרפות אליהן עבירות נלוות, ואף עבירות הקשורות בסחר, הכרח שתהא מחמירה. למרבה הצער, תופעת גניבות הרכב טרם נעקרה משורש, ומכת המדינה שאליה נדרש בית משפט זה לפני בדיוק עשור (פסק הדין בע"פ 5724/95 ניתן ב-12.5.96), כמעט שהפכה לעשר מכות; היא ממשיכה לנגוס ברכושם של רבים, ופגיעתה רעה כלכלית ואנושית. המעט שבידי בית משפט זה לעשות הוא לחזק את ידיהם של בתי המשפט הדיוניים בראייה מחמירה של העבירות הכרוכות בכך".

17. הפסיקה קבעה כי בעבירות כגון אלה יש לגזור מאסר לריצוי בפועל, באופן שיביא להרתעתם של העבריינים ויבטא את חומרת מעשיהם.

לא למותר לציין, כי העובדה שמדובר בסחר ברכבים שנגנבו במדינה אחרת, אין בה כדי להפחית במאום מחומרת העבירות, ואולי במידה מסוימת אף להעצימן, שכן יש בכך כדי לפגוע בשמה הטוב של מדינת ישראל שאזרחיה מרחיקים עד לניכר על מנת לבצע עבירות רכוש.

ברוח זו, ובהתאם לכך אבחן את הסדר הטיעון אליו הגיעו הצדדים ואת טווחי עונש המאסר בפועל שהוסכמו ביניהם.

18. ההלכה הפסוקה נתנה דעתה זה מכבר לאופן התייחסותו של בית המשפט להסדרי טיעון ואת השיקולים אשר יש לשקול בבחינתם הסדרי טיעון.

נא ראו ע"פ 1958/98 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(1) 577, שם נקבע:

"בית-המשפט ידחה הסדר טיעון אם ימצא כי נפל פגם או פסול משמעותי בשיקולי התביעה. הנחת עבודה ראויה היא כי התביעה עומדת בחזקת התקינות והכשרות, ובית-המשפט יניח ככלל כי התביעה, כמופקדת על אינטרס הציבור, פועלת בתום לב ומשיקולים ענייניים. על הכבוד ההדדי המתחייב בין התביעה לבית-המשפט כזרועות במערכת אכיפת החוק עמד השופט חשין בפסק-דינו בפרשת יאיר לוי: "...אם עשתה הפרקליטות עסקת טיעון, ראוי לו לבית המשפט שישמור על כבודה של הפרקליטות ויעשה, בין השאר, לכיבוד העסקה" (שם, בעמ' 174).

19. בית המשפט העליון אף קבע בפסיקתו (נא ראו: ע"פ 3856/13 גוני נ' מדינת ישראל וע"פ 512/13 פלוני נ' מדינת ישראל), כי קיומו של הסדר טיעון המתייחס לענישת הנאשם, בין אם על דרך של קביעת טווח ענישה ובין אם בדרך של קביעת עונש קונקרטי ("הסדר סגור"), אינו מבטל את תחולת ההוראות שנקבעו במסגרת תיקון 113 לחוק העונשין.

לפיכך, הסכמת הצדדים לעניין העונש הראוי או טווח העונש הראוי אין בה כדי לייתר את הצורך לבחון את העונש המוסכם על פי המבחנים הקבועים בחוק, תוך יישום הוראותיו.

20. על בית המשפט לקבוע את מתחם הענישה ואת העונש הראוי בתוך המתחם במנותק מהסדר הטיעון, על מנת שיוכל להשוות את העונש שעשוי היה להיות מושת על הנאשם אלמלא ההסדר עם העונש המוסכם, תוך בחינת מידת ההקלה שניתנה לנאשם בהסדר הטיעון. בתוך כך נדרש בית המשפט ליתן הסבר באשר להחלטתו לכבד את ההסדר, תוך עריכת איזון תמציתי בין שיקולי הסדר הטיעון אל מול מתחם העונש ההולם, אלמלא ההסדר.

ראו לעניין זה: ת"פ (מחוזי ב"ש) 5093-02-10 מדינת ישראל נ' גיאמי;

ת"פ (מחוזי י-ם) 27505-06-12 מדינת ישראל נ' אבו חארתיה.

21. כפי שפורט לעיל, הצדדים הגיעו להסדר טיעון הכולל הסכמה ביחס לטווחי עונש המאסר בפועל שיושת על הנאשם והותירו לשיקול דעת בית המשפט את רכיבי המאסר המותנה והקנס, לאחר שטענו לעונש.

הצדדים פירטו את הנימוקים והשיקולים שהובילו להסדר הטיעון - נטילת אחריות מידית וחיסכון משמעותי בזמן שיפוטי ובמשאבים וכן קשיים ראייתיים מסוימים.

22. נימוקים ושיקולים אלה נראים בעיני ואני מוצאת שיש מקום לכבד את הסדר הטיעון. טווח הענישה המוסכם הוא סביר, בהתחשב במתחם העונש ההולם שנקבע לעבירות מהסוג בהן הורשע הנאשם, כפי שהדבר משתקף בפסיקה הנוגעת למקרים דומים שבהם הוטלו עונשי מאסר על נאשמים שהורשעו בעבירות של קשירת קשר וסחר ומכירת כלי רכב או חלקי רכב גנובים כמו גם שימוש במסמכים מזויפים להקלה על ביצוע העבירות, שינוי זהות של כלי רכב או חלקיהם וקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות. כל זאת, בהתאמות הנדרשות, לרבות ביחס למספר האישומים בהם הורשע הנאשם שלפניי.

ראו: ע"פ 2417/14 מלעי נ' מדינת ישראל [18.3.2015];

ע"פ 9454/09 חליל עביד נ' מדינת ישראל [25.10.2010];

ע"פ 4287/11 ג'אבר סאלח נ' מדינת ישראל [12.11.2012].

23. הבאתי אף בחשבון את העובדה כי ההסדר הביא לחיסכון זמן שיפוטי ניכר, נוכח העובדה כי כתב האישום כולל 215 עדי תביעה ונוכח הקשיים הראייתיים להם טענה המאשימה ואשר חזקה כי אכן עמדו בפניה.

24. בבואי לקבוע את עונשו של הנאשם, לקחתי בחשבון את נסיבותיו האישיות של הנאשם, את היותו אב

לילדה בת 12, את הודייתו בהזדמנות הראשונה, את החיסכון המשמעותי בזמן שיפוטי ובמשאבים, את טענותיו באשר למצבו הכלכלי ואת העובדה כי עברו הפלילי אינו מכביד, מנגד - לקחתי בחשבון את כובד משקלן של העבירות הכלכליות המשמעותיות שבהן הורשע, את השיטתיות, התחכום, התכנון והחזרתיות שלהן, את הנזק הכלכלי הניכר שנגרם לרשויות המדינה העולה כדי מאות אלפי ₪ כמו גם הנזק שנגרם לגורמים הפרטיים שנפגעו כתוצאה ממעשיו של הנאשם, את עמדת שירות המבחן באשר להתנהלותו של הנאשם והבעת החרטה המילולית בלבד שהובעה על ידו והעדר ההפנמה של מלא חומרת העבירות בהן הורשע, כמו גם את העדר ההמלצה להקלה בעונשו.

סוף דבר:

25. לאור כל האמור לעיל, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 45 חודשי מאסר לריצוי בפועל, בניכוי תקופת מעצרו של הנאשם מיום 4.9.2016 עד 19.1.2017 (תקופת מעצרו עד להסגרתו), מיום 19.1.2017 ועד 12.2.2017 (תקופת מעצרו הימים) ומיום 12.2.2017 ועד היום (תקופת מעצרו עד תום ההליכים).
 - ב. 15 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מהיום, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירה מסוג פשע בין העבירות בהן הורשע, ויורשע בגינה.
 - ג. קנס בסך 80,000 ₪ או 180 ימי מאסר תמורתו.
- הקנס ישולם ב- 10 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, בסך 8,000 ₪ כל אחד מהם, החל מיום 1.1.2018 ועד לפירעון מלוא סכום הקנס. לא ישולמו שני תשלומים במועד, יעמוד כל סכום הקנס לתשלום מידי.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, י"א תשרי תשע"ח, 01 אוקטובר 2017, בנוכחות ב"כ המאשימה, ב"כ הנאשם והנאשם באמצעות הליווי.